

РЕШЕНИЕ

№ 407

гр. Горна Оряховица, 09.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГОРНА ОРЯХОВИЦА, X СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Илина В. Джукова

при участието на секретаря Емануела Пл. Бангеева
като разгледа докладваното от Илина В. Джукова Гражданско дело №
20234120100460 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл.128, т.2 КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД.

Ищецът А. Р. А. твърди, че от 2008 г. до 31.01.2023 г. работил при ответника „Защитено жилище за лица с физически увреждания“ при Община Стражицана непълно работно време – четиричасов работен ден. Твърди, че от 30.11.2017 г. бил преназначен от длъжност „рехабилитатор“ на длъжност „трудотерапевт“. Признава, че наред с тези трудови функции изпълнявал и такива по обслужване и поддържане на личната хигиена на потребителите. Твърди, че през периода 01.01.2022 г. – 01.04.2022 г. работил при основно месечно трудово възнаграждение 423 лв., а от 01.04.2022 г. до 31.01.2023 г. – 462 лв. Твърди, че това възнаграждение за длъжността „трудотерапевт“ е по-ниско по размер от определения минимум в Наредба за стандартите за заплащане на труда на служителите, осъществяващи дейности по предоставяне на социални услуги, които се финансират от държавния бюджет (по-долу Наредбата) – 190 на сто от минималната месечна работна заплата за страната при нормална продължителност на работното време. Така счита, че за периода от 01.01.2022 г. до 31.03.2022 г. му се следвало месечно трудово възнаграждение от 617,50 лв., от 01.04.2022 г. до 01.01.2023 г. – 674,50 лв., а за месец януари 2023 г. – 741 лв. Счита, че му се дължи разликата между посочените суми за месечни възнаграждения и платените, или за целия период от 01.01.2022 г. до 31.01.2023 г. – общо 2 775 лв., както и обезщетение за забава в плащането на разликата за всеки месец от общо 159,28 лв. Моли

ответникът да бъде осъден да му заплати посочените суми, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска, както и разноските за заплатен адвокатски хонорар.

Ответникът „Защитено жилище за лица с физически увреждания“ при Община Стражица признава, че страните са били в трудово правоотношение за длъжността „рехабилитатор“ и в следствие, в т.ч. през процесния период – „трудотерапевт“, но се твърди, че реално последната длъжност не е изпълнявана от ищеца. Твърди се, че ищецът полагал нощни дежурства за осигуряване на базисни потребности на потребителите – къпане, преобличане, осигуряване на лична хигиена, за която дейност му заплатил възнаграждение в размер 130 на сто от минималната месечна работна заплата съобразно Наредбата. Допълва, че услуги от трудотерапевт не се предоставят нощно време, а през деня такива услуги на потребителите предоставят външни специалисти. Твърди, че ищецът е изпълнявал през деня дейността „трудотерапевт“, но при друг работодател. Моли за отхвърляне на предявените искове с присъждане на сторените в производството разноски.

Съдът, след съобразяване на твърденията на страните и преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни искове с правно основание чл.128, т.2 КТ и чл.86, ал.1 ЗЗД – за заплащане на трудово възнаграждение и обезщетение за забава в плащането на парично задължение. Основателността им е предпоставена от съществуване на трудово правоотношение, по което ищецът е изпълнявал трудовите функции, включени в съдържанието на длъжността „трудотерапевт“. Страните не спорят, че през исковия период от 01.01.2022 г. до 31.01.2023 г. между тях е съществувало трудово правоотношение, по силата на която ищецът бил назначен при ответника длъжността „трудотерапевт“ при непълно работно време – 4 часа и при основно месечно трудово възнаграждение от 01.01.2022 г. до 01.04.2022 г. – 423 лв., а от 01.04.2022 г. до 31.01.2023 г. – 462 лв. Спорен по делото е въпросът дали ответникът е извършвал работата, която му е възложена.

Съгласно длъжностната характеристика за основните трудови функции за длъжността на ищеца били организация на трудотерапевтичната дейност съобразно индивидуалните възможности и избор на потребителите по изготвени от него планове, сформирание на групи по интереси, индивидуална и групова работа с потребителите, участие в изработване на оценки за възможностите на потребителите, както и оказване на помощ и подкрепа при спазване на нормативните документи, касаещи дейността. Наред с посочените дейности, определящи за длъжността, нему били възложени и общи, присъщи за всяко трудово правоотношение задължения – изпълнение на указанията на Управителя, спазване на графика и вътрешните правила, документална отчетност.

Събраните писмени доказателства и свидетелски показания установяват изпълнение на трудовата функция на ищеца. От графиците за работното време на персонала се установява, че през исковия период е работил предимно нощни смени – от 20,00 часа, макар чл.24, ал.2 от Правилника за вътрешния трудов ред да не предвижда сменен режим на работа за длъжността. През работно време ищецът се грижил за нуждите на потребителите, оказвал им помощ и съдействие при ежедневни дейности – къпане, обличане, подреждане на гардероби, придружавал ги при излизане и се занимавал с тях в градината (показанията на свид.С.). От представените планове за работа се установява, че ищецът планирал предварително трудотерапевтичната работа с потребителите, след което ищецът изготвял трудотерапевтични листи и доклади. Свидетелските показания на свидетелите – служители на ответника, и графиците за посещения на специалистите от Център за социална рехабилитация и интеграция (по-долу ЦСРИ) установяват, че в дните понеделник и петък потребителите на ЗЖЛФУ ползвали услуги от ЦСРИ, в т.ч. и терапии – арттерапия и занимателна терапия. Свид.С. изяснява, че дейността на ищеца била трудотерапия по отношение на ежедневните дейности, а предоставената от външна услуга – специализирана трудотерапия. Свидетелите – служители на ответника, посочват още, че в къпането и физическото обслужване на потребителите участват по-голямата част от служителите, в т.ч. и ищеца и те самите, като тази дейност изпълняват наред с типичните за длъжността дейности.

С оглед посоченото ищецът е изпълнявал задълженията, включени в длъжността – провеждал е трудотерапевтична работа с потребителите на ЗЖЛФУ, насочена към извършване на ежедневни дейности, планирал е и е отчитал документално дейността си, както и оказвал помощ и подкрепа на потребителите, съгласно възложеното му с длъжностната характеристика. Така не се установи нито бездействие, нито занимание несвойствени дейности или изобщо неуплътняване на работното време от страна на ищеца.

Доводите на ответника, че ищецът реално не е извършвал трудотерапевтична дейност, защото работил нощни смени – когато с потребителите не може да се взаимодейства, и през това време единствено се грижил за личната им хигиена, както и че трудотерапевтичната работа с потребителите се осъществява от външна услуга, всъщност сочат неизпълнение на неговите задължения като работодател по чл.127, ал.1, т.1 и т.2 КТ да осигури работата, която е определена при възникване на трудовото правоотношение, работно място и условия в съответствие с характера на работата. Всички посочени от ответника причини за това ищецът да работи нещо различно от възложеното – липса на терапевтична работа, която да бъде извършвана (защото била възложена на ЦСРИ) и невъзможност с потребителите да се работи през нощта, се дължат на недостатъчна организация на дейността му, така че да му осигури и работата, която е определена с индивидуалния трудов договор, и присъщи за трудовата функция условия. От неговото неизпълнение не биха могли да произтекат

каквито и да е благоприятни за него последици, в т.ч. и ответникът да се счита служител, пряко ангажиран с обслужването на потребителите на социалната услуга по смисъла на § 1, т.4 ДР на Наредбата. Същото заключение е изводимо и от общото правило, че на работника или служителя се дължи заплащане на трудово възнаграждение дори за време, през което не е полагал труд, ако това не се дължи на негово виновно поведение (в посочения смисъл Решение № 1043/05.06.2006 г. по гр.д. № 2843/2003 г. на III Г.О. на ВКС; Решение № 171/10.07.2013 г. по гр.д. № 843/2012 г. на III Г.О. на ВКС и мн.др.).

Освен всичко изложено, доводите на ответника не отговарят и на събрания доказателствен материал. Ищецът не е работил единствено нощни смени, но макар и преимуществено да е полагал труд по такива, той е успявал да извършва дейността си въпреки създадените от работодателя пречки и неблагоприятни условия за това. На следващо място – физическото обслужване на потребителите се осъществявало от няколко служители на ответника, натоварени с други трудови функции, както и ищецът, но само неговата дейност е преценена като такава по на § 1, т.4 ДР на Наредбата. Видно от представената органиграма както сътрудник социални дейности, така и медицинската сестра (свид.С. и свид.Т. – поименно щатно разписание), са квалифицирани като основен, съответно препоръчителен специалист, макар те също да са извършвали дейността по физическо обслужване на потребителите. Ответникът не би могъл да аргументира посоченото разрешение с друго, освен, че тези служители, за разлика от ищеца, са работили предимно през деня. Това е и единствената разлика между тях касателно допълнителната дейност. Такъв аргумент би бил неоснователен, защото работните смени се определят именно от работодателя (чл.17 от Правилник за вътрешния трудов ред), което отново води на извод, че той не е организиран дейността си, така щото да създаде условия ищеца да извършва възложената му работа, съответно – създал е такива по отношение на други служители. На последно място – не е налице идентичност между дейностите на ЦСРИ и ищеца, нито по време, нито по съдържание. Специалистите от ЦСРИ са извършвали два пъти седмично терапевтична работа – арттерапия, изобразително и приложно изкуство, занимателна терапия, каквито дейности не са били възложени или извършвани от ищеца. От друга страна, графика за посещения от ЦСРИ не сочат извършване на трудотерапия за осъществяване на ежедневни дейности, каквато е била и работата на ищеца.

С оглед всичко изложено, ищецът е изпълнявал възложената му работа през процесния период, поради което му се дължи възнаграждение в минимален размер, определен в чл.11 от Наредбата. Съдържанието на основните трудови задължения на длъжността „трудотерапевт“ в социална услуга за пълнолетни лица с трайни увреждания по чл.15, т.8 ЗСУ, определят ищеца като „препоръчителен специалист“ по смисъла на § 1, т.3 ДР на Наредбата, тъй като е насочена към осигуряване на по-високо качество на предоставяната социална услуга чрез специализирана подкрепа за

задоволяване на специфични потребности на потребителите. Съгласно чл.11, т.3 от Наредбата основната месечна работна заплата при нормална продължителност на работното време следва да е не по-ниска от 190 на сто от минималната месечна работна заплата, установена за страната.

С Постановление № 331/26.11.2020 г. на Министерски съвет от 01.01.2021 г. до 31.03.2022 г. е определена минимална работна заплата за страната от 650 лв., с Постановление № 497/29.12.2022 г. на Министерски съвет – 710 лв. от 01.04.2022 г. до 31.12.2022 г., а с Постановление № 497/29.12.2022 г. на Министерски съвет – 780 лв. от 01.01.2023 г. С оглед тези данни и предвид обстоятелството, че ищецът е работил при непълно работно време – четиричасов работен ден, дължимото за исковия период основно месечно трудово възнаграждение било, както следва: за времето от 01.01.2022 г. до 31.03.2022 г. – 617,50 лв., от 01.04.2022 г. до 31.12.2022 г. – 674,50 лв. и от 01.01.2023 г. до 31.01.2023 г. – 741 лв. Не е спорно, а и от фишовете за работна заплата се установява, че за периода от 01.01.2022 г. до 31.03.2022 г. ищецът е получавал основно трудово възнаграждение в размер 423 лв., а от 01.04.2023 г. до края на исковия период – 462 лв. Така ответникът дължи заплащане на разликата между дължимото и платеното трудово възнаграждение от общо 2 775 лв. (583,50 лв. – за периода от 01.01.2022 г. до 31.03.2022 г.; 1 912,50 лв. – за периода от 01.04.2022 г. до 31.12.2022 г. и 279 лв. за месец януари 2023 г.).

Неизпълнението на паричното задължение на ответника в сроковете по чл.270, ал.2 КТ – авансово и окончателно всеки месец на два пъти, съобразно уговореното в договора, предпоставя основателност на претенцията за заплащане на обезщетение за забава в размер на законната лихва. Тя следва да бъде изчислена от първо число от месеца, следващ този, за който се дължи трудовото възнаграждение, доколкото не може да се счете, че уговореното в договора за окончателно плащане „след 25-а дата на текущия месец“ е определен срок. Така изискуемостта на всяко неплатено месечно трудово възнаграждение е настъпила по общо правило с изтичане на месеца, за който е било дължимо (така Решение № 332/03.09.2009 г. по гр.д. № 255/2009 г. на ВКС). На основание чл.162 ГПК, при съобразяване на момента на настъпване на изискуемостта на всяко неплатено месечно трудово възнаграждение отделно и Постановление № 426 на МС от 18.12.2014 г. за определяне размера на законната лихва по просрочени парични задължения, съдът изчисли размера на обезщетението за периода от първо число от месеца, следващ този, за който се дължи неплатения остатък от трудовото възнаграждение до 23.02.2023 г. на общо 159,28 лв.

С оглед всичко изложено, предявените искове се явяват основателни и следва да бъдат уважени изцяло. На основание чл.242, ал.1, пр.2 ГПК следва да се постанови предварително изпълнение на решението.

На основание чл.78, ал.6 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на съда държавна такса за разглеждане на двата иска в общ

размер 161 лв., както и 5 лв. в случай на служебно издаване на изпълнителен лист. Предвид крайния изход на спора и на основание чл.78, ал.1 ГПК, ищецът има право да му се присъдят направените разноски. От негова страна е направено такова искане и са представени доказателства да са сторени разноски в размер на 600 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение, поради което те му се следват за заплащане от ответника.

На основание чл.258, ал.1 ГПК решението подлежи на обжалване.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ЗАЩИТЕНО ЖИЛИЩЕ ЗА ЛИЦА С ФИЗИЧЕСКИ УВРЕЖДАНИЯ при Община Стражица, с адрес: гр.Стражица, ул.“Беласица“ № 1, представлявано от Управителя С. А. Е. **да заплати** на А. Р. А., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. ***, ул. *** **сумата от 2 775 лв. /две хиляди седемстотин седемдесет и пет лева/**, представляваща неизплатено трудово възнаграждение в периода от 01.01.2022 г. до 31.01.2023 г. по трудов договор № 2523/26.09.2008 г. и допълнителни споразумения към него, ведно със **законната лихва** от 24.02.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, както и **сумата от 159,28 лв. (сто петдесет и девет лева и двадесет и осем стотинки)**, представляваща обезщетение за забава в плащането в размер на законната лихва за периода от началото на месеца, следващ този, за който се дължи всяко отделно месечно трудово възнаграждение, до 23.02.2023 г.

ПОСТАНОВЯВА предварително изпълнение на решението.

ОСЪЖДА ЗАЩИТЕНО ЖИЛИЩЕ ЗА ЛИЦА С ФИЗИЧЕСКИ УВРЕЖДАНИЯ при Община Стражица, с адрес: гр.Стражица, ул.“Беласица“ № 1, представлявано от Управителя С. А. Е. **да заплати** по сметка на Районен съд – Горна Оряховица **сумата от 161 лв. /сто шестдесет и един лева/**, представляваща държавна такса, както и **5,00 лв. /пет лева/**, в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

ОСЪЖДА ЗАЩИТЕНО ЖИЛИЩЕ ЗА ЛИЦА С ФИЗИЧЕСКИ УВРЕЖДАНИЯ при Община Стражица, с адрес: гр.Стражица, ул.“Беласица“ № 1, представлявано от Управителя С. А. Е. **да заплати** на А. Р. А., ЕГН *****, с постоянен адрес гр. ***, ул. *** **сумата от 600 лв. /шестстотин лева/**, представляваща направени разноски за адвокатско възнаграждение в първоинстанционното производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Окръжен съд – Велико Търново в двуседмичен срок от датата, на която е съобщено на страните, че ще бъде обявено – 09.06.2023 г.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Горна Оряховица: _____

